

HESBA STRETTON

PRIMA RUGĂCIUNE
A JESSICĂI

TRADUCĂTOR — MONICA MITRAN

Preștitia

CUPRINS

5 Cuvânt înainte

Prima rugăciune a Jessicăi

9	Capitolul 1	Taraba cu cafea și proprietarul ei
18	Capitolul 2	Tentația Jessicăi
24	Capitolul 3	Un prieten vechi într-o ținută nouă
31	Capitolul 4	Frânturi dintr-un tărâm de poveste
38	Capitolul 5	O lume nouă
43	Capitolul 6	Prima rugăciune
46	Capitolul 7	Întrebări grele
51	Capitolul 8	Un musafir neașteptat
58	Capitolul 9	Prima rugăciune a Jessicăi primește un răspuns
66	Capitolul 10	Amenințarea morții

Mama Jessicăi

77	Capitolul 1	Planuri mărețe
85	Capitolul 2	E doar un atac
91	Capitolul 3	Mama Jessicăi
101	Capitolul 4	Alegerea Jessicăi
107	Capitolul 5	Cum ar trebui să se poarte un creștin
114	Capitolul 6	Rugăciunea lui Daniel
119	Capitolul 7	O zi plină pentru Daniel
125	Capitolul 8	Însănătoșirea
129	Capitolul 9	Ceasul de pe urmă
135	Capitolul 10	Vorbește despre dragostea lui

CAPITOLUL 1
TARABA CU CAFEÀ
ȘI PROPRIETARUL EI

În fiecare dimineață între orele cinci și opt jumătate, într-un colțisor ascuns și singuratic de sub unul dintre numeroasele poduri de cale ferată din Londra, putea fi văzută, în urmă cu câțiva ani, o tarabă la care se vindea cafea. Taraba dichisită era alcătuită dintr-un cadru de lemn de care era prinsă o scândură pe post de tejghea. Pe aceasta din urmă se găseau două vase mari din cositor, iar sub fiecare dintre ele câte o grămajoară de cărbuni aprinși. Cele două flăcări ardeau mocnit, păstrând, astfel, cafeaua caldă în primele ore ale dimineții, când muncitorii își croiau anevoios drum prin aglomerația din oraș, fiecare îndreptându-se spre slujba lui.

Taraba cu cafea era una dintre preferatele oamenilor, întrucât nu numai că se afla într-un loc adăpostit de capriciile naturii, aspect deosebit de important în diminețile ploioase, dar era plasată într-o nișă ascunsă

vederii, în aşa fel încât clienții care își luau micul-dejun în aer liber să nu poată fi zăriți cu prea mare ușurință. Mai mult, proprietarul tarabei era un om tacut, preocupat doar să își facă negoțul, fără să îi rețină pe muncitorii grăbiți cu vorbărie fără rost. Vânzătorul de cafea era un bărbat în vîrstă, înalt și slab, cu o infâțișare deosebit de serioasă întipărită pe chip, și cu o atitudine gravă și reținută.

Poate afară de polițistul care, la fiecare jumătate de oră, trecea prin fața tarabei cu cafea și îl saluta cu un gest familiar, dând din cap, pe bărbatul cu mină gravă din spatele tejhelei, nimeni nu îi cunoștea nici numele, nici adresa. Pe prea puțini i-ar fi interesat să afle mai multe despre el. Chiar dacă își doreau, n-ar fi putut afla decât că, la sfârșitul orelor de lucru, vânzătorul depozita părțile componente ale tarabei, precum și vasele din cositor și celelalte lucruri, la o cafenea din apropiere, unde le transporta pe roți – tejgheaua, cadrul de lemn și vesela – în fiecare zi, la ora opt și jumătate. Apoi obișnuia să se strecoare cu un pas ușor și cu un aer misterios, de om care fugă de ceva, uitându-se insistent în urma și în jurul lui, ca și cum s-ar fi temut să nu fie văzut, până când reușea să se piardă în mulțimea de oameni de pe stradă. Nimeni nu fusese niciodată atât de curios încât să îl urmărească până acasă sau să afle dacă mai

avea și alte mijloace de trai. De obicei, însă, taraba lui era înconjurată de numeroși mușterii pe care îi servea afișând întotdeauna calmul și seriozitatea caracteristică, iar clienții plăteau de fiecare dată cu bucurie prețul cafelei sale revigorante.

Ani la rând mulțimile de muncitori s-au perindat necontenti pe la taraba de sub podul de cale ferată, oprindu-se pentru a-și savura cafeaua, până când, într-un moment liber dintr-o dimineață când nu avea nici un client, proprietarul tarabei băgă dintr-o dată de seamă că o pereche de ochi negri, luminoși, îl fixaseră cu privirea atât pe el, cât și feliile de pâine cu unt aflate

pe tejghea. Privirea fetiței era flămândă ca expresia din ochii unui șoricel care, mânat de foame, se lăsase ademenit într-o capcană. Ochii erau încadrați de o fețișoară subțire, cu obrajii supți, pe jumătate acoperită de o claietă de păr murdar ce îi cobora pe frunte și pe gât, atât capul cât și gâțul copilei fiind, altminteri, descoperite. De pe umerii fetiței care tremura aluneca o rochie zdrențuită, ținută laolaltă cu ațe rările. Lăsându-se pe vine în dreptul unui coș din spatele tarabei, el văzu două piciorușe mici ale căror degete se strâangeau dureros pe pavajul ud, în timp ce copila ridică mai întâi unul, apoi pe celălalt și le aşeza unul peste altul pentru a simți o usoară senzație de caldură, oricât de trecătoare. Oricine ar fi fost biata copilă, nu scoase nici un cuvânt. De fiecare dată, însă, când vânzătorul umplea câte o ceașcă, turnând cafeaua aburindă din vasul de cositor, ochii negri îi străluceau înfometăți, iar omul o putea auzi cum plescăie ușor din buzele subțiri, ca și când și-ar fi închipuit cum gustă ea însăși băutura caldă și aromată.

— Ei haide, zise vânzătorul în cele din urmă, când nu mai rămăsese decât un băiat care își savura în tihă micul dejun. Omul se apleca peste tejghea pentru a-i vorbi cu glas scăzut și discret. Ce-ar fi să pleci, fetițo? Hai, hai... zăbovești prea mult.

— Acum plecam, domnule, răsunse ea ridicând din umerii firavi, într-o încercare de a-și trage rochia mai sus, în jurul gâtului. Numai că afară plouă cu găleata iar mama a fost plecată toată noaptea și a luat cheia cu ea. Și e atât de plăcut să miroș cafeaua, iar polițistul m-a lăsat în pace cât am stat aici. Crede că sunt un mușteriu care își ia micul-dejun.

Zicând acestea, copila râse ascuțit, zeflemitor, atât pe seama ei, cât și a polițistului.

— Nu ai mâncat de dimineață, presupun, spuse vânzătorul de cafea pe același ton scăzut, cu un aer confidențial, aplecându-se aşa de mult peste tejghea încât aproape atingea cu fața chipul subțirel și ascuțit al copilei.

— Nu, și o să mi se facă o foame cumplită până la masa de prânz, sunt sigură. Nu prea știți cum este să vă fie o foame cumplită, nu-i aşa, domnule? Știți, nu mă simt încă hămesită, dar până să ajung să iau masa de prânz o să fiu flămândă de-a binelea, vă zic. Da! De-a binelea de tot!

Se întoarse să plece dând din cap ca un om care știe ce spune, ca și când ea ar fi avut o experiență de viață care lui îi era cu totul necunoscută. Dar nu apucă să facă nici șase pași când auzi vocea care mai devreme îi vorbise șoptit, strigând-o acum ceva mai tare. Într-o clipă fata se întoarse la tarabă.

— Hai, treci încoaace, zise vânzătorul, făcându-i semn copilei să se strecoare în spatele tejghelei și rostind chemarea aproape în șoaptă, cu mare băgare de seamă. Au rămas câteva coji de pâine și puțină cafea. Poftim! Dar să nu te mai prind pe-aici, ai înțeles? Eu nu le dau niciodată nimic cerșetorilor. Iar dacă ai fi cerșit să știi că aş fi chemat poliția. Poftim! Pune-ți picioarele mai aproape de foc. Nu-i aşa că e mai bine?

Copila ridică privirile înspre el, iar pe chip i se putea citi o bucurie copleșitoare. Stătea așezată pe un coș gol, cu picioarele aproape de tăvița cu cărbuni și o cafea aburindă în poală. Gura îi era prea plină ca să poată răspunde altfel decât dând viguros din cap pentru a-și arăta fericirea nemăsurată. Bărbatul se îndeletnici o vreme cu strângerea veseliei, însă, din când în când se oprea, o privea pe fetiță și clătina din cap.

— Cum te cheamă? o întrebă, după un timp. Dar, de fapt, nu contează! Nu-i treaba mea să știu. Ce mă privește pe mine numele tău, mă-ntreb.

— Jessica mă cheamă, spuse fata, dar mama și toți ceilalți îmi spun Jess. Credeti-mă, și dumneavoastră v-ați sătura, dacă ați fi în locul meu, să vi se spună Jess. Jess încoaace, Jess încolo, toți vor căte ceva de la mine, să mă duc, să mă-ntorc, să-i ajut. Și nu se sfiesc să mă lovească, să îmi tragă șuturi sau să mă ciupească. Ia uitați!

Nu putea să-și dea seama dacă brațele fetei erau vînute de la frig sau de la lovitură. Clătină, însă, din cap cu aceeași atitudine gravă, iar fetița se simți încurajată să continue:

— Aș vrea să pot rămâne aici pentru totdeauna, întocmai ca acum. Dar dumneavoastră plecați, știu. Iar eu nu mai am voie să vin vreodată, altfel o să punetă poliția pe mine!

— Da, spuse vânzătorul încetișor, privind în jur pentru a se asigura că nu mai erau alții cerșetori prin preajmă. Dacă promiți să nu mai vii o săptămână întreagă și să nu mai spui nimănui că ai fost aici. Poți să mai vii o dată, dar atât. Îți voi mai da înc-o gustare. Dar acum trebuie să pleci!

— Am plecat, domnule, răsunse fetița scurt. Dar dacă aveți ceva de mutat vă pot ajuta eu, să știți. Dați-mi voie să v-ajut cu lucrurile, pot să car eu o parte din ele.

— Nu, nu, strigă bărbatul, acum fi o fată cuminte și du-te. Și ai grijă! Nu vreau să te mai văd o săptămână întreagă.

— Bine, răsunse Jess, zbughind-o prin ploaie, în josul străzii, ca și când ar fi vrut să arate că se ține de îvoială. Între timp vânzătorul, uitându-se cu mare grijă în jur, își duse lucrurile la cafeneaua alăturată și, pentru restul zilei, nu mai fu văzut în preajma podului de cale ferată.